

Nr 779

Av fru **Kristensson** och herr **Björkman**, om ökade resurser för prognosinstitutets verksamhet.

En av vårt samhälles snabbast expanderande sektorer är utbildningsområdet. En stor del av våra samlade resurser satsas på både ökad och förbättrad ungdoms- och vuxenutbildning. Det råder allmän enighet om att detta är något positivt. Alla är medvetna om att den därmed höjda utbildningsnivån medför en förändring av samhällets struktur. En samhällssektor som direkt påverkas är arbetsmarknaden, samtidigt som arbetsmarknadens efterfrågan på arbetskraft i viss mån påverkar utbildningens dimensionering och inriktning.

Det är väsentligt att en så god och allsidig information som möjligt ligger till grund för diskussioner och beslut om riktlinjerna för samhällets långsiktiga utveckling. Inte minst gäller detta utbildnings- och arbetsmarknadspolitik. Beslut rörande utbildningsväsendets utformning påverkar arbetsmarknaden flera årtionden framöver.

Vid statistiska centralbyråns prognosinstitut bedrivs ett värdefullt arbete främst med anknytning till arbetsmarknads- och utbildningsfrågor. Betydelsen av en sådan verksamhet är mycket stor, främst för arbetsmarknadens organ, utbildningsväsendet samt som underlag för information till de studerande själva. Som ett exempel på institutets verksamhet kan nämnas uppföljningsundersökningarna beträffande arbetsmarknadsläget för vissa grupper examinerade vid universitet och högskolor. Dessa undersökningar utgör en viktig basinformation vid planeringen av åtgärder för att möta det mycket snabbt växande utbudet av arbetskraft med längre utbildning. Vidare har U 68 initierat en rad undersökningar som bedrivits i samarbete med institutet.

För närvarande görs i huvudsak trendframräkningar av olika slag, medan metoder av annat slag utnyttjas i ringa utsträckning. Det är angeläget att institutet ges möjligheter att utveckla och pröva nya metoder. SCB har i petita för 1970/71 angivit att en utökning av prognosinstitutets resurser skulle bl. a. användas för metodarbete.

För att prognosinstitutet skall kunna lämna de värdefulla bidrag till samhällsplaneringen som är möjliga krävs resurser för både vidareutveckling av metoder och ett fullföljande av de undersökningsserier som påbörjats. Således vore det beklagligt om de undersökningar som utförts i samarbete med U 68 och som för närvarande bestrids med särskilda anslag inte kan

följas upp, när arbetet inom utredningens ram inom en nära framtid avslutas. Det är därför väsentligt att prognosinstitutet för kommande budgetår erhåller resursförstärkningar. I annat fall synes verksamheten inom prognosinstitutet komma att inskränkas under det kommande budgetåret. Den i petita för 1970/71 angivna intensifieringen av arbetet med att utveckla nya metoder riskerar att inte komma till stånd.

Aberopande det anförda anhålles,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställer om att ökade resurser ställs till prognosinstitutets förfogande för de uppgifter som i motionen anges.

Stockholm den 28 januari 1970

Astrid Kristensson (m)

Folke Björkman (m)

Nr 780

Av herr Larsson i Umeå m. fl., om *upprustning av bostadshus för äldre arbetskraft i avfolkningsbygder.*

(Lika lydande med motion nr 659 i Första kammaren)

Utflyttningen från glesbygden sker i en ökad takt, och det är företrädesvis den yngre generationen som i första hand flyttar. Det är främst bristen på inkomstmöjligheter på hemorten som orsakar denna utflyttning. De äldre stannar ofta kvar och nöjer sig med en begränsad inkomst och tar de få arbetstillfällena som bjuds. Grunden för uppehållet är i regel mindre jordbruk ofta kombinerade med skogsinnehav. Tillgången av en egen bostad är dessutom en bidragande orsak att stanna på hemorten. Detta är den ekonomiska bakgrunden, men till detta kommer de trivselvärden som många känner för den ort och den trakt där de levt ett långt liv. Ett uppbrott från hemorten ter sig för många som en svår personlig uppoffring. Då det gäller äldre arbetskraft lönar det sig ej för samhället att omskola densamma, då det i många fall endast rör sig om ett fåtal yrkesverksamma år som arbetskraften skulle kunna utnyttjas i produktionen. Om man därtill tar tillbörlig hänsyn till den enskilda människans önskemål bör samhällets insatser inriktas på att ta hänsyn till den enskilda människans önskemål och samtidigt göra en ekonomisk värdering av vad samhället skulle vinna eller förlora på en flyttning. Omskolning med påföljande förflyttning av arbetskraft påkostas av